

"שמעו ותחי נפשכם"

העורך: הרב יצחק עידו וובר ארליך שליט"א

מתורתו של הגאון הצדיק רבי משה וובר זיע"א

גליון מס' 884

פרשת ראה ל' אב א' דר"ח אלול תשע"ח - נא לא לעיין בעלון בשעת התפילה ובקריאת התורה

מאמרותי

והיית אך שמח (טז, יד)

אפשר לפרש על דרך צחות, כשאדם הוא שפל בעיני עצמו אזי יכול להיות אצלו שמחה בשלמות, שלפי שהוא מחזיק את עצמו שאינו מגיע לו כלום, והכל מה שיש לו זהו מתנת חיים מהקדוש ברוך הוא, על כן הוא שמח בחלקו, וגם הוא מקבל בשמחה כל המאורעות המתרגשות ובאות

העיקר הוא המעשה

"אחז במדרגת מסירות נפש"

הגה"צ רבי משה נפתלי קניגסברג שליט"א משוחח עם עורך העלון שח"ן

” זה קרה בשבת בבוקר לפני שנים רבות. הגה"צ רבי משה וובר זיע"א סיים את תפילת שחרית והתכוונן לערוך קידוש. לפתע הוא הבחין בערימה של קופסאות שהיו מונחות אחת על השניה. בתוך הקופסאות היו

מצויות עוגות. אחד מהאברכים שביקש לסדר את השולחן רצה לשלוף קופסה מהאמצע ולהתחיל ממנה את סידור הכיבוד על השולחן. כשהבחין בכך רבי משה, הוא מנע זאת ממנו תוך כדי שהסביר לו: אם לוקחים כל העת את הקופסה העליונה ומניחים אותה על השולחן, אין בזה שאלה של בורר. ואולם כאשר שולפים מהאמצע, לכאורה עוברים על איסור בורר בשבת. את הסיפור הזה שמעתי השבוע מהגה"צ רבי משה

הדלקת נרות מוצאי שבת

ירושלים: 8.06	ירושלים: 6.52
תל-אביב: 8.09	תל-אביב: 7.08
חיפה: 8.09	חיפה: 7.00
באר-שבע: 8.09	באר-שבע: 7.08
רבינו תם: 8.44	המועדים לפי שעון קיץ

כל המעוניין לקבל את העלון "שמעו ותחי נפשכם" למייל שלו ינה לכתובת המייל: haravveber@gmail.com

מבט לאירועי השבוע

לשהות במחיצת המלך

בין מן השמים והן על ידי הבריות בדבור או במעשה. לשון אגרת התשובה (פרק יא) בספר התניא, עיין שם. וזה רמזה התורה בתיבת אך, שאכים ורקים מעוטים הם, וכמו שנאמר בפסוק וישאר אך נח, פרש רש"י גונח וכוהה דם מטורח הבהמות והחיות, ועל ידי שתמעט עצמך אז תהיה בשמחה, וזהו והיית אך שמח. (מהספר "ירים משה" של הגה"צ המשפיע הרב משה וובר זיע"א)

ראש חודש אלול הקרב יחול השבוע. האדמו"ר הזקן רבי שניאור זלמן מלאדי (בעל התניא והשו"ע) המשיך משל נפלא שממחיש את מהותו של החודש המיוחד הזה: משל למלך שיוצא לשדה בכדי להיפגש עם נתיניו. בנסיבות רגילות הרי זה כמעט בלתי אפשרי עבור אנשים פשוטים לשהות במחיצת המלך ולדבר עמו ישירות. ואולם באותה העת שהמלך נמצא בשדה ומראה פנים שמחות לעמו, מתגלגלת זכות נדירה לשוחח פנים מול פנים עם המלך ולשטוח בפניו בקשות ומשאלות.

והנמשל: בחודש אלול יש ביכולתנו להתקרב למלכו של עולם יותר משאר חודשי השנה משום שהוא מגלה את נוכחותו בחודש זה בעצמה רבה יותר. כל שנותר לנו לעשות זה רק לנצל את ההזדמנות הנפלאה שמתגלגלת לפתחנו ולהתקרב אליו יתברך באמצעות תפילה, לימוד תורה וגמילות חסדים.

בואו נעשה כולנו תשובה באלול זה ונזכה להכתב ולהחתם לשנה טובה ומתוקה, שתהא לנו שנת עוז טובה.

רבי וובר ארליך

בשורה טובה

בסייעתא דשמיא

ניתן להאזין לשיעור בדף היומי ובפרשת השבוע מפי עורך העלון הרב עידו וובר שליט"א במערכת "קול הדף": 02-6400000

נפתלי קניסברג שליט"א כשביקרתי בביתו. "דבריו" אלה של רבי משה" אמר לי בהתלהבות האופיינית שלו "מוכיחים עד כמה הוא היה בקיאה הלכות שבת המשך בעמוד אחרון

סיפור קטן על יהודי גדול

מספר הרב קיי מאוסטרליה: לפני יותר מארבעים שנה פגשתי במשפיע רבי משה וובר זיע"א בכותל המערבי. הוא הרעיף עלי אהבה עצומה באותה הפגישה וביקש ממני לבקר בביתו בשכונת "מאה שערים".

ואכן יום אחד, מבלי לתאם איתו מראש, הופעתי בביתו. היה זה בזמן שהוא ישב לסעוד סעודת צהריים. זכור לי שכל הסעודה שלו הסתכמה בצלחת איטריות. כהרגלו בקודש הוא קיבל אותי בסבר פנים יפות וחיבק אותי בחום רב. לאחר רגע הוא קם מהשולחן וניגש למטבח. כאשר שב היו בידו צלחת וכף. ואז בזריזות נפלאה הוא הריק מצלחתו מחצית מהמנה שהיתה בה לתוך הצלחת האחרת והגיש אותה לפניי תוך כדי שהוא אומר לי כשחיוך רחב נסוך על שפתי: "ברצוני להעניק לך את מחצית מנת האוכל שלי, כך אני יושב יותר".

לקט של הדברים הכתובים בגליונות אלה מושמעים בהרחבה בסדרת הקלטות "שמעו ותחי נפשכם" להשיג: 02-5828284

את העלון ניתן לראות בע"ה www.veber.co.il

שאלות קצרות ותשובות בצידן על הפרשה:

1. מדוע בפסוק כ"ז נאמר: "את הברכה אשר תשמעו אל מצות ה'", ואילו בפסוק אחריו נאמר "והקללה אם לא תשמעו". והרי לכאורה הפסוק הראשון היה צריך להכתב באותו הנוסח כמו הפסוק השני ולומר: את הברכה אם תשמעו אל מצות ה', ולא כפי שכתוב "אשר תשמעו אל מצות ה'".

תשובה: הפסוק הראשון מרמז לנו שהברכה – היא עצם השמיעה אל מצות ה' ("הברכה אשר תשמעו") ואילו הפסוק השני בא לומר את המשמעות הפשוטה שניתן להבין ממנו – שאם לא נשמע אל מצות ה', תבואנה הקללות.

2. מדרש פליאה: על הפסוק "ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה את הברכה אשר תשמעו אל מצות ה' אלקיכם" אומר המדרש: "לא לרעתכם נתתי לכם הברכות רק להורות לכם הדרך הטובה." וקשה להבין כיצד היינו יכולים להעלות על הדעת שאת הברכות משה נותן חלילה לרעת עם ישראל?

תשובה: מהפסוק הנ"ל ניתן היה להבין שמה רבינו משדל את עם ישראל לקיים את מצוותיו של ה' בכך שהוא מבטיח להם שיקבלו על ידן ברכות. ולכן הברכות בהקשר הזה הן לא לטובתם כי נראה מהן שהם עובדים את ה' בכדי לקבל פרס, וזהו הרי בניגוד למשנה בפרקי אבות שמצווה אותנו לעבוד אותו שלא על מנת לקבל פרס. ובשל כך מסביר לנו המדרש פליאה שהברכות המוזכרות בפסוק לא מיועדות לשמש עבור עם ישראל תמריץ לקיים את מצוות ה', אלא רק שמה רוצה להדגיש להם שכשיקיימו את מצוות ה', ממילא תבואנה גם אותן הברכות.

3. לפי הכלל הידוע שאין חותמים בדבר רע, צריך להבין מדוע הפסוק מסיים בקללה ("ראה אנוכי נותן לפניכם ברכה וקללה"). היה צריך לכאורה לפתוח בקללה ולסיים בברכה.

תשובה: אילו היה כתוב קודם קללה, היינו מבינים שמה נותן את הקללה. ומכיון שמה הוא אהבם של עם ישראל, לא יכול לתת קללה לישראל, לכן אומר הפסוק: "ראה אנכי נותן לפניכם ברכה". כלומר שמה יכול לתת רק ברכה, והקללה תבוא (חלילה) מאליה אם לא נשמע אל מצוות ה'..

נושאים בפרשה

" בנינים אתם ל-ה' אלקיכם "

"תניא: "בנינים אתם ל-ה' אלקיכם", בזמן שאתם נוהגים מנהג בנינים אתם קרויים "בנינים", אין אתם נוהגים מנהג בנינים – אין אתם קרויים "בנינים", דברי ר' יהודה. רבי מאיר אומר: בין כך ובין כך אתם קרויים "בנינים", שנאמר: "בנינים סכלים המה", ואומר: "בנינים לא אמון במ".

דברי הגמרא הללו מעוררים שתי תמיהות גדולות:

א. כיצד יתרוץ ר' יהודה את הפסוקים שרבי מאיר מביא בתור ראיה לשיטתו.
ב. אם נאמר שישראל נקראים "בנינים למקום" רק בשעה שעושים רצונו של מקום, כיצד איפוא מותר ליתן להם צדקה באותה השעה? הרי אם המדובר בדור שאינו כשר, אסור לכאורה ליתן לו צדקה, וכפי שטען טרנוסורפוס הרשע לפני רבי עקיבא (במס' בבא בתרא דף י' ע"א): "אם אלקיכם אוהב עניים הוא, מפני מה אינו מפרנסם. אמר לו (רבי עקיבא): "כדי שניצול אנו בהם מדינה של גיהנום. אמר לו: אדרבה, זו שמחייבתם לגיהנום. אמשול לך משל למה הדבר דומה: למלך בשר ודם שכעס על עבדו וחבשו בבית האסורים וציוה עליו שלא להאכילו ולא להשקותו, והלך אדם אחד והאכילו והשקהו. שמע המלך, לא כועס עליו? ואתם קרויים "עבדים" שנאמר: "כי לי בני ישראל עבדים".

אמר לו ר' עקיבא: אמשול לך משל למה הדבר דומה: למלך בשר ודם שכעס על בנו וחבשו בבית האסורים וציוה עליו שלא להאכילו ולא להשקותו, והלך אחד והאכילו והשקהו. כששמע המלך, לא דורן משגר לו? ואנן (ואנו) קרויים "בנינים", דכתיב: "בנינים אתם לה' אלקיכם". אמר לו: אתם קרויים "בנינים" וקרויים "עבדים". בזמן שאתם עושים רצונו של מקום, אתם קרויים "בנינים" ובזמן שאין אתם עושים רצונו של מקום, אתם קרויים "עבדים". ועכשיו אין אתם עושים רצונו של מקום. אמר לו: הרי הוא אומר – "הלא פרוס לרעב

לחמך ועניים מרודים תביא בית, אימתי עניים מרודים תביא בית, האינדא (עכשיו בזמן הגלות) וקאמר (ונאמר על זמן הגלות הזה) "הלא פרוס לרעב לחמך". המהרש"א מסביר ומפרש שטרנוסורפוס סבר שמצות צדקה היא רק בשעה שישראל על אדמתם, אבל כשישראל במאסר הגלות – הם נמשלים לעבד החבוש בבית האסורים שאסור אז לתת לו צדקה. ועל כך השיב לו רבי עקיבא שאף על פי שישראל בגלות, בכל אופן הם עדיין נמשלו לבנים, וכמו שנאמר: "בנינים משחיתים", כלומר אף בזמן שהם משחיתים מעשיהם, נקראים בנינים ל-ה' וכמו שגם כתוב: "עניים מרודים תביא בית".

על יסוד דברי הגמרא הנ"ל, מתחזקות איפוא שתי השאלות המובאות לעיל (כיצד מתרוץ ר' יהודה את כל הפסוקים שהביא רבי מאיר, ואיך מותר ליתן צדקה לעם ישראל בזמן שאינם עושים רצונו של מקום).

בכדי לתרוץ את שתי השאלות הללו, חייבים לומר שגם רבי יהודה סובר שישראל נקראים תמיד – בכל מצב שבו הם נמצאים – בנינים למקום. אלא שמחלוקתו עם רבי מאיר היא בנוגע לפירושה של הפסוקים המובאים לעיל ("בנינים סכלים המה", "בנינים לא אמון במ"): רבי יהודה סובר שפסוקים אלה אשר מדברים אודות עם ישראל בזמן שאינם עושים רצונו של מקום, באים לומר שהם נקראים באותה העת "בנינים" עם שם לווי, כלומר "בנינים" אף על פי שהם משחיתים, "בנינים" אף על פי שלא אמון במ. ואילו רבי מאיר סובר שעם ישראל נקראים תמיד – בכל מצב בו הם נמצאים – "בנינים" ללא שם לווי, ולשיטתו צריך לשים פסיק לאחר המילה "בנינים" המוזכרת בפסוקים אלה ("בנינים, משחיתים. בנינים, לא אמון במ").

ניתן לומר שזהו הטעם למנהג ישראל לומר בשעה שנותנים צדקה "אלקא דמאיר ענני" כי כאמור לשיטתו של רבי מאיר, עם ישראל נקראים תמיד "בנינים" למקום ללא שם לווי.

לעילוי נשמת האשה החשובה מרת שרה גולדה קופמן ז"ל בת הרה"ג רבי אלימלך וובר ז"ל לעילוי נשמת הרבנית הצדקנית שהייתה מפורסמת במעשי חסדיה הכבירים – מרת יהודית רובינשטיין ז"ל – נפטרה ב' ניסן תשע"ג

נסיון שמירת השבת בסיביר - חלק ראשון

הלך אחריהם ככבשה המובלת לטבח, כלום היתה לו ברירה? טרם צאתו מן מפתן הבית הניח ידו על המזוזה, ובעודו מפנה פניו הכאובות לרעייתו, ניסה להעלות דוק של חיוך על עיניו המעונות: "היה טוב בעזרת ה'" "אמך" השיבה האשה הצעירה, ולאחר שנטרקה הדלת אחרי היוצאים צנחה על הכסא מתייפחת, ונתנה דרור לדמעותיה שעד עתה היו כלואות במאמצים על אנושיים...

סיביר! - תיבה אחת מעבירה צמרמורת בלב האדם.

סיביר! - ארץ הגזירה אשר באיה לא ישובן. במשרד המחומם היטב, ישב איש מקריח מאחורי מכתבה עמוסה בתיקים בגדלים שונים. כולם עמוסים חומר "הרשעה". דומה שכל ההרשעות אשר בכל העולם נתקבצו ונתלקטו בתיקים האלה.

מתי הספיק בחייו הצעירים לחתור תחת השלטון, והרי הוא בחור ישיבה שכל עתותיו קבועים לתורה ולעבודה

הפקיד הבכיר אפור השיער הביט בעיני נץ ברבי יענקל, שחוט של חסד היה משוך על פניו על אף חיוורונם. "חבר! - הרעים הקול שיצא מפיו של המקריח - חומר מצוי בדינו על פעולותיך כנגד המשטר!"

עיניו התכולות של רבי יענקל הביטו בו בתמימות; מתי הספיק בחייו הצעירים לחתור תחת השלטון, והרי הוא בחור ישיבה שכל עתותיו קבועים לתורה ולעבודה, לחסידות ולקרוב יהודים לאביהם שבשמים... מתי היה לו זמן לחשוב כנגד המשטר ולדאוג לכשלונו...? הרהור בזק חלף במוחו - שלטון הס"מ מתמוטט לנוכח מסירות הנפש של יהודי... חיוך כמעט עלה על פניו.

"מה הנך שותק? - הרעים הקרח - משמע מודה אתה בהאשמות".

"אני - אמר רבי יענקל תמה מעט על שהעז ופתח את פיו - אני בוגד ואיני ממוטט ממשלות, יהודי אני, יהודי חסיד, ובפקודת רבי עוסק אני בהפצת התורה, מקור החיות של עם ישראל".

כלום מבין הרשע את דבריו? לא ולא, אין הסטרא אחרא מבינה שפה טהורה ועדינה שכזו, סטירת לחי הונחתה בפתאומיות על לחיו. הוא הרים את ידו לגעת במקום המכה

המשך בעמוד הבא

כ"ק האדמו"ר מסדיגורא שליט"א ביום חתונת בנו

השולחנות והספסלים לצד ופתח בריקוד. שירה אדירה פרצה מן הפיות, נטשקה, חסיד זקן, נטל בידי הרועדות קמעה את כינורו, והחל שופך גלים גלים של נגונים צובטי לב ומעוררי נפש. מתוך הקהל קפץ ויצא מוטקה, הידוע כרקדן שאין דומה לו, ונשא עצמו בריקוד "קוזק סוער". הקהל עצר את נשימתו כשמוטקה נשא רגליו בקלילות ממקום למקום, הוא שיט במעגל, מרחף ומתייצב, עומד ורוקד לחילופין כאשר כל גופו מזדעזע בצעקה: צמאה לך נפשי, כמה לך בשריו!!! השמחה וההתלהבות הקיפו את הקהל כולו, הריקודים הפכו סוערים, נחשולים נחשולים של בני אדם לוהבים התלהטו בשמחת המצוה, אגלי זיעה ודמעות התערבבו אלה באלה, צלילי הכנור עלו מעלה מעלה עם שמחת הקהל.

* * *

לאחר סעודת שבע הברכות הופיעו לפתע שני שליחים שהחזיקו בידיהם תיקים עבי כרס המלאים בחומר הרשעה

הדבר קרה למחרת, לאחר סעודת שבע הברכות הופיעו לפתע שני שליחים שהחזיקו בידיהם תיקים עבי כרס המלאים בחומר הרשעה, היו אלה שליחי ה-ק.ג.ב. המשטרה החשאית, שחזותם כשל זאבי טרף, המשחרים לצייד. "בא עמנו" צו על החתן.

עיניו התכולות של יענקל נעכרו קמעה, המילים הכואבות כמעט פרצו מפיו, היתכן? היתכן כי עתה מצאו להם פנאי לשטות ביי? והלא כתוב כי יקח איש אשה חדשה...? אך לשונו נאלמה דום, והוא לא אמר דבר. הוא זרק מבט חטוף באשתו שעמדה מן הצד מרטיטה. בעינים, שתהום של פחד וחלחלה נשקף מהן, הביטה לסירוגין בבעלה ולהבדיל בסרדיוטים הרשעים.

"בא עמנו" חזרו הללו על הפקודה, ורבי יענקל

ה בנין שבמרתפו התקיימה החתונה, מואר היה בזוהר עילאי. לא היה זה אור גשמי הנראה לעין בשר ודם, אלא אור שבקע מחמת עוצמת השמחה שהיתה במרתף.

* * *

מספר שולחנות בלתי מהוקצעים, גסים ומסורבלים, ערוכים היו במרתף שלחלוחית טחובה פשטה באווירו. הספסלים אף הם תאמו את השולחנות המכוסים בכיסוי גס, אך מכובס ונקי, לכבוד החתן והכלה. המרתף חצוי היה לשניים, עזרת נשים ומקום לאנשים. ב"מזרח" על כסא מרופד ישב החתן, חוט של חסד משוך על מצחו.

ידי הצנומות הקמוצות בעקשנות, מושטות רק מדי פעם כשניגש מאן דהו לברכו במזל טוב וללחוץ ידו

תלבשתו הדלה ללא רבב, עיניו התכולות שגוונן כגוון השמים לטוהר, הביטו בפזר נפש בקהל, מופנות היו כלפי לבו, לערוך חשבון נפשו וחשבון ימי בחרותו. דף חדש נפתח בחייו. פלג גוף היה עד הנה, ועתה ברצותו, לפי בחירתו, אדם שלם.

יום החופה כיום הכיפורים. יום מחילת עוונות, וכי אפשר לעבור יום זה בדברים של מה בכך?

וכך ישב לו יענקל החתן, שפוף מעט, על גבי הכסא המרופד, ידי הצנומות הקמוצות בעקשנות, מושטות רק מדי פעם כשניגש מאן דהו לברכו במזל טוב וללחוץ ידו. לבו ומוחו עסוקים היו ב"מאמר" הקשור לגדלות יום החופה, עניינים רמים בחסידות, המכתתים את הגוף ומקרבים אותו קמעא לנפש.

הקהל שקוע היה בניגון דבקות, התקרובת הדלה, לא היא שרוממה את הרוח, השמחה היהודית היא שנתנה את העוז והתקומה. החופה הועמדה כבר לפני שעתיים, אף הסעודה הדלה נערכה זה מכבר, עתה ישיבה החבורה והאזינה בדריכות ל"שיחה" שקלחה מפיו של רבי אריה, שיחה ששמע כ"ק האדמו"ר ז"א ועתה חזר עליה מילה במילה.

לפתע קם הקהל על רגליו, הסיט את השולחנות והספסלים לצד ופתח בריקוד. שירה אדירה פרצה מן הפיות

"לחיים! לחיים ולברכה, לחיים ולברכה!" - נישאו כוסיות קטנות של משקה בין האצבעות. לפתע קם הקהל על רגליו, הסיט את

העיקר הוא המעשה המשך מעמוד 1

בפרט ובהלכות

הכלליות בכלל. "רבי משה" המשיך וסיפר הרב קניסברג "אחז בדרגה של "מסירות נפש" עבור ה' ית'. אני יודע זאת מדודי הגאון רבי יהודה שלזינגר שליט"א. פעם הוא שאל את רבי משה כיצד זה שבעל ה"נועם אלימלך" זיע"א כותב ב"צעטיל קטן" שלו ש-למות על קידוש ה' זאת ההנאה הגדולה מכל ההנאות שבעולם. רבי משה הגיב ואמר לו: "אני כן יכול להבין כיצד זו ההנאה הגדולה בעולם". במילים אלה הוכיח רבי משה שהוא אוחז בדרגה המופלאה הזאת של מסירות נפש ועבורו זו אכן היתה ההנאה

צינונו הק' של בעל ה"נועם אלימלך" זיע"א

הגדולה ביותר בעולם. הרב קניסברג שליט"א נוהג להתפלל מידי בוקר בשטילאך של

"בית-ישראל" בירושלים ושם הוא מלהיב את המתפללים בחידושי תורה נפלאים שעוסקים במיוחד בעניין גודל רוממות התפילה. כשמסיים את תפילתו הוא נוהג לפזם בקול רם את המילים הבאות שחיברם הרה"ק רבי מרדכי מלכוביץ זצ"ל: "איש יהודי המתהלך בשמחה וליבו טוב עליו מעצם הדבר שהוא יהודי, מובטח לו שינצל מכל היזק שהוא, אפילו דבר עבירה ח"ו." באמצעות מילים אלה שמושרות על ידו כשחיוך רחב נסוך על פניו, משתדל הרב קניסברג שליט"א להפיח שמחה בלבבות מתפללי בית הכנסת. ואכן הוא מצליח במשימה זו מידי יום ביומו.

נסיון שמירת השבת בסיביר - חלק ראשון - המשך מעמוד קודם

גברתנים, אנשי חוק דחפו אותו הצידה. לזוגתו הצעירה נשלחה הודעה ביום שלישי לנשואיה, ההודעה היתה קצרה, קצרה ביותר: "הבוגד יענקלביץ נשלח לסיביר למשך 10 שנים". (המשך יבוא)

* * *

ונזכר בתלמידיו... ילדים תמימים אותם לימד במחלת חומש וסידור... וגדולים יותר אותם לימד משניות ודף גמרא... מה ארע אחר כך זכר אך במעורפל, דומה היה כי חלום משונה עובר עליו. הטיפול בו היה קצר, קצר ביותר, תיקים עבים ושחורים נפתחו ונסגרו לפני עיניו בזריזות, ידים גסות הלבישו אזיקים לידו, ושני

לסמוך? רק על ה'!

מאמין שתצליח בעיסקה זו בעזרת השם. לך והשם יברך את זימתך כדי שתצליח". הסוחר נפרד מהרבי במצב רוח מרומם. הוא נכנס לעיסקה ובמשך זמן קצר הרוויח הרבה כסף. חלק גדול מסכום הרווח הוא הביא אל הרבי כדי שיחלקנו בין העניים. ידיעה על הצלחת הסוחר עשתה לה כנפיים. הסוחר הראשון, ששמע אף הוא את הידיעה הזאת, הוכה בתדהמה. הוא נסע אל הרבי ושאל אותו מדוע הוא "העדיף" את הסוחר השני על פניו בענין זה. "אין לי כל ספק בנכונות העצה שכ"ק נותן - אמר הסוחר - אולם בבקשה, יואיל נא לאמר לי מדוע אמר לי כך ולסוחר השני כך, האם הוא ראוי לזה יותר ממני?". "רחוק ממני הדבר להעדיף אחד על השני" אשיב הרבי "כל היהודים יקרים לי במידה שווה. אולם ראה נא, כשאתה באת אלי לבקש עצה, אמרת "אם אני אצליח, הרי שזה יביא לי עושר רב" עתה, עם כל הכבוד לכשרונות המסחריים שלך, לא חשבתי לנכון שכדאי לך לסכן לך לסכן סכום כה רב, כשבעיסקה אתה מסתמך רק על עצמך וכשרונותך המסחריים". "מצד שני" המשיך הרבי - "כאשר הסוחר השני בא אלי מאוחר יותר ואמר: "אני מקוה שהשם יעזור לי והעיסקה הזאת תעשיר אותי ותכניס לי רווח הגון" זה היה כבר משהו אחר לגמרי. כי האיש הזה הכניס את השם, כביכול, לתוך העסק שלו ועל השם אני בודאי שיכול לסמוך שיצליח את דרכי האיש, לכן יעצתי לו להכנס לעסק". בהכנעה עזב היהודי את בית הרבי. הוא למד לקח טוב. לקח שעלה לו בסכום ניכר, אולם אשר בסופו של דבר עשוי להשתלם.

סוחר עצים מצליח בא פעם אל רבו ובפיו שאלה. הוא רצה לדעת מה מיעץ לו רבו, שהיה ידוע בחכמתו וחסידותו הרבה. בענין מסחרי די חשוב. המדובר היה ביער מסויים שעמד למכירה והסוחר שלנו רצה לדעת אם רבו מיעץ לו לקנות, אם לאו. הוא שיטח בפני הרבי את ספקותיו לכאן ולכאן המחיר אינו גבוה, אפשר לומר אפילו כי מחיר של "מציאה" הנהו. הצרה שלי שעלי יהיה להשקיע את כל המזומנים אשר בידי כדי לממן את העיסקה. אם אני מצליח, הרי שזה יביא לי עושר רב, אולם מצד שני קיים גם סיכון של הפסד. וכפי שאני מתייעץ עם כבוד קדושתו תמיד בענינים כאלה, לא הייתי רוצה גם עתה לעשות שום צעד לפני שאשמע את חוות דעת כ"ק (כבוד קדושתו) שליט"א (שיחיה לאורך ימים טובים אמון). עד כאן דברי הסוחר. הרב הרהר רגע שניים, אחר כך אמר לסוחר בזה הלשון: "באופן אישי אני חושב כי העיסקה הזאת אינה בשבילך. כמובן ההחלטה הסופית, כן או לא, נתונה בידך, אולם לעצתי תשמע, תמשוך ידך מהעיסקה". הסוחר נחל אכזבה עמוקה, אולם יצא מלפני הרבי לשמוע בקולו ולא להיכנס לעסק המוצע. כעבור זמן קצר ביותר בא אל הרבי סוחר אחר ובפיו שאלה: הוא שואל על אותה עיסקה ממש, אם עליו להשקיע בה אם לאו. בהסבירו לרבי את פרטי ההצעה, אמר הסוחר הזה: "אני מקוה שהשם יעזור לי והעיסקה הזאת תעשיר אותי ותכניס לי רווח הגון. אולם איך יהיה איך שיהיה, לא אכנס לעסק כל עוד כ"ק שליט"א אינו מיעץ לי לעשות זאת". שוב הרהר הרבי דקה דקותיים אחר כך אמר לסוחר: "אני

בשורה משמחת ומרנינה

הספר שמובטח שבסייעתא דשמיא
ביא ברכה ושמירה לכל בית בישראל

לקראת הימים הבאים
עלינו לטובה, חובה וזכות
להביא לכל בית בישראל

את הספר
"ירים משה"

על התורה, על פרקי אבות ועל
המועדים של הגה"צ המשפיע

רבי משה וובר זי"ע

אשר בו שזורים סיפורים מדהימים
ומרתקים בליווי תמונות מרהיבות עין

ניתן בעז"ה לרכוש את הספר
בחנויות הספרים המוכרות
וגם בטל. 058-5828284

הדיסק שישנה בעזרת ה' יתברך
את חייכם לטובה.

בימים אלה יצא לאור הדיסק "שמעו ותחי
נפשכם" על חמשה חומשי תורה בליווי נעימות
הסידיות מפורסמות.

המלקט: המשפיע הגה"צ רבי משה ובר זי"ע.א.
העורך והמגיש: תלמידו כבנו הרב עדו ובר שליט"א

ניתן להשיג דיסק זה במחיר סימלי
ברשת תנויות גל-פז.

הודעה חשובה

המעוניינים להגיע לקבלת הקהל של הרב עדו ובר שליט"א תלמידו של הגה"צ רבי משה ובר זיע"א בכדי להיוועץ בענייני מציאת הזיווג, שלום בית, חינוך ילדים ופרנסה על פי תאריך לידתם ושמותיהם, יתקשרו לטל. 02-5828284

תיקון החיד"א להצלחה, רפואה, פרנסה ומציאת הזיווג - טל" 02-5828284